

UCHWAŁA Z DNIA 25 LUTEGO 2009 R.

I KZP 33/08

Na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów (art. 39 pkt 3 k.k.) podlega zaliczeniu, na podstawie art. 63 § 2 k.k., także okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy lub innego dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów, stosowanego na podstawie art. 137 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.); rozstrzygnięcie w tym przedmiocie powinno być zawarte w wyroku (art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k.), a jeżeli wyrok nie zawiera tego rozstrzygnięcia, sąd podejmuje je postanowieniem na posiedzeniu (art. 420 § 1 k.p.k.).

Przewodniczący: sędzia SN R. Sądej.

Sędziowie: SN D. Rysińska (sprawozdawca),

SA (del. do SN) H. Komisarski.

Prokurator Prokuratury Krajowej: A. Herzog.

Sąd Najwyższy w sprawie Mariusza K., po rozpoznaniu, przekazanych na podstawie art. 441 § 1 k.p.k. przez Sąd Okręgowy w P., postanowieniem z dnia 7 listopada 2008 r., zagadnień prawnych wymagających zasadniczej wykładni ustawy:

„a) czy na podstawie art. 63 § 2 k.k. sąd może orzec na poczet zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy zastosowany na podstawie art. 137 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym,

b) czy na podstawie art. 420 § 1 k.p.k. i art. 63 § 2 k.k. sąd może orzec o zaliczeniu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okresu zatrzymania prawa jazdy, o czym nie rozstrzygnął w wyroku”

u c h w a l i ł udzielić odpowiedzi jak wyżej.

UZASADNIENIE

Powyższe zagadnienia zostały przedstawione w następującej sytuacji.

W dniu 2 czerwca 2008 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w W. wydał, na podstawie art. 137 ust. 1 prawa o ruchu drogowym, postanowienie o zatrzymaniu Mariuszowi K. prawa jazdy kategorii A, B, T, odebranego mu za pokwitowaniem przez policjanta w dniu 26 maja 2008 r. – w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa z art. 178a § 2 k.k. Dokument ten został przekazany Starostwu Powiatowemu w W. Następnie prokurator oskarżył Mariusza K. o to, że w dniu 26 maja 2008 r. w miejscowości K. kierował na drodze publicznej rowerem, będąc w stanie nietrzeźwości a Sąd Rejonowy w W., skazując oskarżonego wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2008 r. za popełnienie tego czynu, orzekł między innymi wobec niego, na podstawie art. 42 § 1 i 2 k.k., zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym i rowerów na okres 4 lat.

Po uprawomocnieniu się tego wyroku, Sąd Rejonowy (zainspirowany pytaniem Starostwa Powiatowego o początek obowiązywania orzeczonego zakazu) wydał w dniu 1 października 2008 r. postanowienie, którym na podstawie art. 420 § 1 k.p.k. oraz art. 63 § 2 k.k. zaliczył Mariuszowi K., na poczet orzeczonego tym wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów mecha-

nicznych w ruchu lądowym, okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26 maja 2008 r.

Powyższe postanowienie zaskarżył prokurator, który zarzucając obrazę art. 420 § 1 k.p.k., wniósł o wyeliminowanie tego przepisu z podstawy orzekania. Skarżący twierdzi, że art. 420 § 1 k.p.k. „znajduje zastosowanie do zatrzymania, ale w rozumieniu art. 244 k.p.k.”, natomiast do zaliczenia okresu faktycznego zatrzymania prawa jazdy na poczet orzeczonego środka karnego samoistną i wystarczającą podstawę stanowi unormowanie art. 63 § 2 k.k.

Rozpoznając opisane zażalenie, Sąd Okręgowy nabrał wątpliwości co do wykładni ustawy, które wyraził w przedstawionych na wstępie zagadnieniach. Uzasadniając ich treść, Sąd analizuje brzmienie unormowań art. 63 § 2 k.k. i art. 276 k.p.k. oraz art. 137 ust. 1 prawa o ruchu drogowym i dochodzi do wniosku, że w art. 63 § 2 k.k. istnieje luka, która nie pozwala na zaliczenie, na poczet orzeczonego zakazu z art. 39 pkt 3 k.k., okresu zatrzymania prawa jazdy. Rozważając jednak cel analizowanych przepisów, podnosi możliwość przyjęcia rozszerzającej wykładni art. 63 § 2 k.k., która dawałaby ku temu podstawę. Sąd podkreśla jednocześnie, że zagadnienie sformułowane w pkt 2 pozostaje w ścisłym związku z problematyką poruszoną w pierwszym z pytań; nie ma bowiem wątpliwości, że zaliczenie okresu zatrzymania prawa jazdy, w razie gdy nie rozstrzygnięto o tym w wyroku, może nastąpić jedynie w trybie art. 420 § 1 k.p.k., ale tylko pod tym warunkiem, iż wykładnia art. 63 § 2 k.k. w ogóle na to pozwala.

Zajmując w tym przedmiocie stanowisko, prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o podjęcie przez Sąd Najwyższy uchwały, w myśl której „okres zatrzymania prawa jazdy zastosowanego na podstawie art. 137 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.) może być zaliczony na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet środka karnego w

postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Jeżeli wyrok nie zawiera rozstrzygnięcia w tym przedmiocie, sąd orzeka o tym postanowieniem na posiedzeniu w trybie art. 420 § 1 k.p.k.”

W tym stanie sprawy Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Analiza stanowiska Sądu Okręgowego potwierdza, że przy rozpoznawaniu zażalenia wyłoniły się, mające znaczenie dla jego rozstrzygnięcia, zagadnienia prawne wymagające zasadniczej wykładni ustawy. Poruszona w nich problematyka dotyczy kompleksu przepisów karnego prawa materialnego i procesowego oraz prawa o ruchu drogowym, których wzajemne powiązanie rzeczywiście wywołuje interpretacyjne wątpliwości co do dopuszczalności (obowiązku) zaliczania, na podstawie art. 63 § 2 k.k., okresu faktycznego zatrzymania prawa jazdy, zastosowanego na mocy art. 137 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm. – dalej p.r.d.), na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów (art. 39 pkt 3 k.k.). Powyższe uzasadnia więc rozstrzygnięcie tych wątpliwości przez Sąd Najwyższy w drodze podjęcia uchwały (art. 441 § 1 k.p.k.).

Przepis art. 63 § 2 k.k. stanowi, że na poczet orzeczonych środków karnych, o których mowa w art. 39 pkt 2 i 3 k.k., zalicza się okres rzeczywistego stosowania odpowiadających im rodzajowo środków zapobiegawczych, wymienionych w art. 276 k.p.k. Z literalnego brzmienia tego przepisu, w zestawieniu z treścią art. 276 k.p.k., wynika zatem, że na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczeniu podlega okres uprzedniego stosowania li tylko środka zapobiegawczego, którym pozostaje, w tym wypadku, jedynie nakaz powstrzymywania się od prowadzenia określonego rodzaju pojazdów. Stosowanie tego środka wiąże się z ciążącym na oskarżonym zobowiązaniem, iż w wyznaczonym czasie nie będzie kierował określonym pojazdem, przy czym treść art. 276 k.p.k. nie dostarcza podstaw do uznania (jak w wypadku środka przewi-

dzianego w art. 277 k.p.k.), by wymieniony nakaz mógł być połączony z zatrzymaniem dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu (T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego, Komentarz, Warszawa 2008, s. 600; Hofmański, Sadzik, Zgryzek: K.P.K., Komentarz, t. I, Warszawa 2004, s. 1126).

Rezultat wykładni językowej nie pozostawia więc wątpliwości, że w zakresie dyspozycji art. 63 § 2 k.k. nie mieści się zaliczenie okresu faktycznego zatrzymania dokumentów uprawniających do prowadzenia pojazdów (prawa jazdy, pozwolenia na kierowanie tramwajem), o którym rozstrzyga prokurator lub sąd w trybie art. 137 ust. 1 (także art. 139 ust. 1) w zw. z art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 2 p.r.d. Poza sporem bowiem pozostaje, że zatrzymanie prawa jazdy (innego dokumentu) nie odpowiada znaczeniowo nakazanemu powstrzymaniu się od prowadzenia pojazdu, a nie jest ono również środkiem zapobiegawczym. W tym miejscu wystarczy tylko wskazać na najważniejsze, dobitnie przekonujące o tym argumenty. Pomijając już, że do zatrzymania prawa jazdy po myśli art. 135 ust. 1 p.r.d. (zob. również art. 5 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów – Dz. U. Nr 192, poz. 1378) dochodzi także w różnych innych sytuacjach, niż z przyczyn wskazanych w jego pkt 1 lit. a (obligatoryjnie) oraz w pkt 2 (fakultatywnie), należy zauważyć, iż ten specyficzny środek prawny w ogóle nie spełnia podstawowego, procesowego celu środka zapobiegawczego, jakim jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania karnego (art. 249 § 1 k.p.k. oraz art. 258 § 1 i § 3 k.p.k.). Celem zatrzymania prawa jazdy w trybie art. 137 ust. 1 pkt 1 p.r.d., a więc w przypadkach uzasadnionego podejrzenia, że kierujący znajduje się w stanie nietrzeźwości lub po użyciu alkoholu albo podobnie działającego środka oraz uzasadnionego podejrzenia, że kierowca popełnił przestępstwo lub wykroczenie, za które może być orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów, jest niezwłoczne wykluczenie z ruchu kierującego, który stwarza dlań za-

grożenie oraz zabezpieczenie wykonania przyszłego zakazu prowadzenia pojazdów. Taki pogląd co do prawnego charakteru omawianego środka został przez Sąd Najwyższy wyrażony już w uchwale z dnia 14 września 1990 r., V KZP 21/90 (OSNKW 1990, z. 4-6, poz. 19), i choć sformułowano go na gruncie poprzednio obowiązującego (odmiennego) stanu prawnego, nie stracił on aktualności i jest powszechnie akceptowany w doktrynie (zob. m.in.: T. Grzegorzczak, *op.cit.*, s. 529 – 530; T. Razowski: Zaliczenie okresu zatrzymania dokumentu uprawniającego do prowadzenia określonej kategorii pojazdów również na poczet zakazu prowadzenia pojazdów innej kategorii, PnD 2004, nr 1, s. 26; R.A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Komentarz, Warszawa 2008, s. 929).

Powyższy stan rzeczy nie zmienia jednak faktu, że instytucje zatrzymania prawa jazdy lub innego dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów oraz nakazu powstrzymywania się od prowadzenia określonego rodzaju pojazdów wykazują daleko idące podobieństwa. Przede wszystkim trudno nie dostrzec – zwłaszcza przy uwzględnieniu wątpliwego waloru nakazu z art. 276 k.p.k. jako tego środka, który ma pełnić procesową funkcję zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania (J. Kosonoga: Zaliczenie na poczet środków karnych odpowiadających im rodzajowo środków zapobiegawczych, Prok. i Pr. 2004, nr 6, s. 66) – że obie te instytucje realizują z pewnością zarówno funkcję prewencyjną (zabezpieczają przed dalszym naruszeniem prawa przez daną osobę), jak i antycypującą przyszłe orzeczenie w przedmiocie środka karnego. Nasuwa się przy tym wniosek, że zatrzymanie prawa jazdy jest w tym zakresie bardziej skuteczne, niż wymieniony nakaz, ponieważ osoba uprawniona do prowadzenia określonego pojazdu ma wówczas nie tylko prawny obowiązek powstrzymania się od kierowania nim, ale jest do tego dodatkowo przymuszona pozbawieniem jej dokumentu uprawniającego do jego prowadzenia. Z kolei, gdy efektem nieprzestrzegania nakazu, o którym mowa w art. 276 k.p.k. jest ewentual-

ność zastosowania surowszego środka zapobiegawczego, to nierespektowanie w toku procesu założeń wynikających z zatrzymania prawa jazdy, również może doprowadzić do takiego rezultatu, a ponadto rodzi odpowiedzialność za wykroczenie opisane w art. 95 k.w. Praktyczne skutki zatrzymania prawa jazdy lub innego dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów są więc – jak trafnie wskazuje Prokurator w pisemnym stanowisku – porównywalne, jeśli nie bardziej dolegliwe od nakazu powstrzymywania się od prowadzenia pojazdów. W obu też wypadkach (przeciwnie niż wskazano w literaturze: T. Huminiak: Prawna dopuszczalność zaliczania na poczet środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy, PnD 2008, nr 11, s. 17 – 18) pozostają one we współzależności z realnymi skutkami ewentualnego orzeczenia o środku karnym z art. 39 pkt 3 k.k., i to bez względu na to, że dopiero orzeczonego zakaz wywołuje konsekwencje w sferze administracyjnych uprawnień do kierowania pojazdami a jego naruszenie – odpowiedzialność za przestępstwo z art. 244 k.k. Zatrzymanie omawianego dokumentu, mimo pewnej różnicy funkcjonalnej, jest więc zbieżne zarówno z zakazem prowadzenia pojazdów, jak i przede wszystkim, z nakazem powstrzymywaniem się od ich prowadzenia.

W tym już tylko świetle, jako całkiem oczywista jawi się wątpliwość, czy ograniczenie w art. 63 § 2 k.k. obowiązku zaliczenia uprzednio stosowanego środka, na poczet zakazu z art. 39 pkt 3 k.k., tylko do środka nakazującego powstrzymywanie się od prowadzenia pojazdów istotnie należy traktować jako zgodne z rzeczywistym zamierzeniem racjonalnego ustawodawcy – na co wskazywałby wynik, wiodącej w procesie wykładni, interpretacji językowej. Otwierając pole do dalszych rozważań należy od razu stwierdzić, że negatywnej odpowiedzi w tej kwestii dostarczają wszystkie inne reguły interpretacyjne.

Zacząć trzeba od tego, że obowiązujący poprzednio Kodeks karny z 1969 r. przewidywał, w art. 83 § 4, jednoznaczny obowiązek zaliczenia

okresu zatrzymania prawa jazdy lub innego dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów na poczet, obowiązującej wówczas, kary dodatkowej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zważywszy, że w katalogu środków zapobiegawczych przewidzianych w ówczesnej ustawie procesowej nie figurował nakaz powstrzymywania się od prowadzenia pojazdów, jaki obowiązuje obecnie, można byłoby wnioskować, iż brak odniesienia w treści art. 63 § 2 k.k. do instytucji zatrzymania prawa jazdy (innego odpowiedniego dokumentu) był świadomym zabiegiem ustawodawcy. Jednakże konkluzji tej przeczy wprost deklaracja zawarta w uzasadnieniu rządowego projektu Kodeksu karnego z 1997 r. (Nowe kodeksy karne z uzasadnieniem, Warszawa 1997, s. 157), że nowy kodeks „ujmuje podobnie kwestię zaliczenia na poczet zakazu prowadzenia pojazdów okresu zatrzymania dokumentu uprawniającego do ich prowadzenia”. Wnioskować zatem należy, że ustawodawca, dokonując aktualnego sprzężenia przepisów prawa materialnego (art. 63 § 2 k.k.) z nowymi regulacjami procesowymi (art. 276 k.p.k., a także art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. i art. 420 § 1 k.p.k.) nie zwrócił uwagi na brak zapisu ustawowego dotyczącego zaliczania okresu faktycznego stosowania środka przewidzianego w prawie o ruchu drogowym. Kwestia niedopatrzona w dokonaniu wyraźnego w tym przedmiocie rozstrzygnięcia, dającego podstawę nie tylko do formułowania wniosków *de lege ferenda*, ale i do odmiennej, także wykraczającej poza reguły językowe wykładni art. 63 § 2 k.k., podnoszona też jest w piśmiennictwie (E. Bieńkowska w: G. Rejman red.: Kodeks karny, część ogólna, Warszawa 1999, s. 968-969; M. Filar red.: Kodeks karny, Komentarz, Warszawa 2008, s. 280; W. Wróbel w: A. Zoll red.: Kodeks Karny, Komentarz, Część ogólna, Kraków 2004, s. 954; J. Kosonoga, *op. cit.*, s. 70 – 72; R.A. Stefański: Zaliczenie zatrzymania prawa jazdy na poczet zakazu prowadzenia pojazdów, *Prok. i Pr.* 1999, nr 1, s. 135, tenże: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2005 r., IV KK 319/05, *OSP* 2006, z. 9, poz. 97;

T. Huminiak: Zaliczanie okresu zatrzymania prawa jazdy na poczet orzeczonego później zakazu prowadzenia pojazdów jako środka karnego z art. 39 pkt 3 k.k., PnD 2004, nr 1, s. 13).

Ten punkt widzenia znajduje potwierdzenie w wykładni systemowej, zakładającej spójność prawa, także w jego poszczególnych dyscyplinach. Bardzo ważki argument uzasadniający pogląd, że omawiany zapis art. 63 § 2 k.k. zaburza tę spójność w sposób niedający się zaakceptować wpływa z analizy art. 29 § 4 k.w. Zgodnie z jego treścią (pozostającą w sprzężeniu z unormowaniami art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 2 w zw. z art. 137 ust. 2 p.r.d.), na poczet środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, orzeczonego za określone w tym kodeksie wykroczenia, zalicza się okres zatrzymania prawa jazdy lub innego dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu. Pozostając przy dosłownym rozumieniu art. 63 § 2 k.k., należałoby więc w zestawieniu z powyższym uznać, że zaliczenie omawianego okresu na poczet środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, orzeczonego w wypadku skazania za wykroczenie jest obligatoryjne, a w wypadku skazania za przestępstwo nie jest możliwe, co prowadzi wręcz do absurdu. W analizie trudno też pominąć treść uregulowania art. 43 § 3 k.k., które uzależnia początek biegu okresu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych od wykonania obowiązku zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu (a więc od zatrzymania tego dokumentu na okres zakazu). W jego świetle, pozbawione sensu byłoby uznanie po myśli art. 63 § 2 k.k., że zatrzymanie prawa jazdy jeszcze przed orzeczeniem zakazu, miałoby pozostać obojętne dla zaliczenia, na jego poczet, okresu faktycznego wykonywania tego środka. Wyeksponować wreszcie trzeba, że przepis art. 63 § 2 k.k. został pomieszczony w rozdziale o karach i środkach karnych i wyraża on jedną z zasad ich wymiaru. Sprowadza się ona do zrekompensowania skutków stosowania środków zbliżonych do orzeczonych kar i środków karnych przed wydaniem orzeczenia skazującego i po-

lega na swoistym zmniejszeniu rzeczywistego wymiaru kary lub środka, w wyniku zaliczania okresów, w których doszło uprzednio do pozbawienia lub do istotnego ograniczenia praw lub wolności. Takie ograniczenie prawa podmiotowego stanowi bez wątpienia omawiane zatrzymanie dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu, pominięte w treści art. 63 § 2 k.k.

Z tych względów trzeba uznać, że doszło do niezamierzonego błędu legislacyjnego powodującego lukę w dyspozycji przepisu art. 63 § 2 k.k., przez co stosowanie normy wynikającej z jego literalnego brzmienia jest, z uwagi na oczywistą sprzeczność z zasadami racjonalności i słuszności, nie do zaakceptowania (L. Morawski: *Zasady wykładni prawa*, Toruń 2006, s. 77 – 82; tenże: *Wykładnia w orzecznictwie sądów*, Toruń 2002, s. 191 – 193, 197 – 199; M. Zieliński: *Wykładnia prawa, Zasady, reguły, wskazówki*, Warszawa 2006, s. 300 – 301). Należy jednocześnie podzielić pogląd prezentowany przez pytający Sąd, jak również przez Prokuratora, że lukę tę można, a wręcz należy uzupełnić w drodze analogii. Ze wszech miar uzasadnione i nieodzowne jest wszak stwierdzenie, że jeśli przepis art. 63 § 2 k.k. nakazuje zaliczenie, na poczet orzeczonego środka karnego z art. 39 pkt 3 k.k., okresu stosowanego nakazu powstrzymywania się od prowadzenia pojazdów określonego rodzaju, to równie uzasadniony jest nakaz zaliczenia, na jego poczet, okresu rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy lub innego dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu, zastosowanego przez prokuratora lub sąd z przyczyn wskazanych w art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 2 prawa o ruchu drogowym. Należy przy tym podkreślić, że wnioskowanie z opisywanego podobieństwa znajduje podstawę nie tylko w domniemanej woli ustawodawcy co do objęcia dyspozycją art. 63 § 2 k.k. instytucji zatrzymania wymienionego dokumentu, ale przede wszystkim w tym, iż zastosowanie tej analogii w pełni realizuje funkcję gwarancyjną w zakresie odpowiedzialności karnej (wymiaru środka karnego) – następuje na korzyść (w interesie) oskarżonego, a jednocześnie nie narusza ochrony

praw innych osób. Tylko zaś w sytuacji przeciwnej przyjęcie tej metody interpretacji rozszerzającej jest w prawie karnym, ze względu na zasadę *nulum crimen sine lege*, niedopuszczalne (L. Gardocki: Prawo Karne, Warszawa 2008, s. 16 – 18, A. Zoll, *op.cit.*, s. 56 – 57). W konsekwencji, prezentowane już w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko (zob. wyrok z dnia 5 grudnia 2005 r., IV KK 319/05, OSP 2006, z. 9, poz. 97), że okres faktycznego zatrzymania dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu podlega zaliczeniu na poczet zakazu prowadzenia pojazdów, jawi się jako w pełni uprawnione. Nie powinno zaś budzić wątpliwości, że chodzi o zaliczenie okresu zatrzymania dokumentu dotyczącego tylko tego rodzaju lub kategorii pojazdu, którego zakaz prowadzenia sąd orzekł z tytułu środka karnego, jak i o okres faktyczny, uwzględniający także okoliczności wynikające z art. 135 ust. 2 p.r.d.

Rzecz jasna, zaliczenie okresu zatrzymania prawa jazdy na podstawie art. 63 § 2 k.k., w tej sytuacji obligatoryjne, wymaga wyraźnego rozstrzygnięcia sądu orzekającego, tak jak ma to miejsce w wypadku zaliczenia okresu stosowania środka zapobiegawczego wymienionego w art. 276 k.p.k. Procesowy tryb podjęcia w tej kwestii rozstrzygnięcia jest więc analogiczny. Unormowaniem wskazującym na powinność zawarcia omawianego orzeczenia w wyroku jest art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k., wówczas zaś, gdy wyrok tego rozstrzygnięcia nie zawiera, postawę wydania na posiedzeniu stosownego postanowienia stanowi przepis art. 420 § 1 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uchwalił udzielić odpowiedzi, jak na wstępie.